

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

01 februarie 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:
președinte – Petru Moraru,
judecătorii – Nadejda Toma și Ion Guzun,

examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate de avocații Vadim Gligor în numele inculpatului Lilian Marian și Iurie Caraman în numele inculpatului Artur Stasiuc și de inculpatul Lilian Marian, prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriei Bălți din 27 mai 2013 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 30 martie 2016, în cauza penală în privința lui

Marian Lilian Xxxxxx, xxxxx xx xx xxxxx
xxxx, xxxxx xx xxx xxxxx, xxxx xx xxxxxx,
xxxxxx

și

Stasiuc Artur Xxxxxx, xxxx xx xx xxxxxx
xxxxxx, xxxx xx xxxxxx xxx xxxx, xxxxx
xxxxxx xx xx.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 29.01.2013 - 27.05.2013;

Instanța de apel: 20.08.2013 - 13.11.2013;

Instanța de recurs: 28.01.2014 - 27.05.2014;

Instanța de apel: 01.07.2014 - 30.03.2016;

Instanța de recurs: 15.07.2016 - 01.02.2017.

A C O N S T A T A T:

1. Prin sentința Judecătoriei Bălți din 27 mai 2013, pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, au fost recunoscuți vinovați și condamnați Artur Stasiuc și Lilian Marian în baza art. 188 alin. (2) lit. f) Cod penal, la 5 ani 6 luni închisoare fiecare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis.

Acțiunea civilă înaintată de partea vătămată Serghei Gîrbu a fost admisă în principiu, urmând ca asupra cuantumului despăgubirilor convenite să hotărască instanța civilă.

Prin aceeași sentință a fost condamnat și Vadim Vieru, însă în privința acestuia hotărârile judecătorești nu se contestă.

2. Pentru a se pronunța prima instanță a constatat în fapt că, Artur Stasiuc și Lilian Marian, acționând cu intenție unică, cu scopul sustragerii bunurilor altei persoane, la 22 decembrie 2012, aproximativ la ora 21.30, aflându-se la intersecția străzilor C. Ieșilor și P. Boțu, mun. Bălți, l-au atacat pe Serghei Gîrbu, aplicându-i violență periculoasă pentru viața și sănătatea persoanei, cauzându-i potrivit

raportului de expertiză medico-legală nr. 531 D din 26 decembrie 2012, vătămări corporale ușoare cu dereglarea sănătății de scurtă durată, după care au sustras în mod deschis de la partea vătămată o geantă în care se aflau bunuri materiale în valoare totală de 16166 lei, cauzându-i lui Serghei Gîrbu o daună materială considerabilă.

3. Împotriva sentinței au declarat apel avocatul Iurie Caraman în numele inculpatului Artur Stasiuc, avocatul Vadim Gligor în numele inculpatului Lilian Marian și partea vătămată Serghei Gîrbu, care au solicitat:

- *avocatul Iurie Caraman în numele inculpatului Artur Stasiuc*, casarea sentinței cu pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care acțiunile inculpatului să fie reîncadrate în baza art. 187 Cod penal, cu stabilirea unei pedepse la limita minimă, cu aplicarea prevederilor art. 364¹ Cod de procedură penală și art. 90 Cod penal.

În motivare a invocat că, potrivit Recomandării Curții Supreme de Justiție nr. 51 „Cu privire la aplicarea semnului calificativ al art. 188 alin. (1) Cod penal – tâlhăria însoțită de violență periculoasă pentru viața sau sănătatea persoanei agresate”, acțiunile inculpaților urmau a fi încadrate în baza art. 187 Cod penal, deoarece leziunile corporale depistate la partea vătămată se califică ca leziuni corporale ușoare cu dereglarea sănătății de scurtă durată, iar asemenea leziuni nu sunt considerate ca periculoase pentru viață sau sănătate.

Totodată, prima instanță incorect a indicat că inculpatul Artur Stasiuc parțial a recunoscut vina, deoarece acesta personal a depus cerere de examinare a cauzei în baza prevederilor art. 364¹ Cod de procedură penală, a recunoscut vinovăția pe deplin și s-a căit sincer în cele săvârșite.

A indicat apelantul că, la judecarea cauzei s-a stabilit prezența circumstanței atenuante pentru Artur Stasiuc - recunoașterea vinovăției, adică cea prevăzută la art. 76 alin. (1) lit. f) Cod penal, însă, la fel, pot fi recunoscute ca atenuante și căința sinceră, prezența la întreținere a unui copil minor, fapt ce permite aplicarea unei pedepse minime, conform noilor limite stabilite de art. 364¹ Cod de procedură penală.

Subsidiar a invocat că, luând în considerație persoana lui Artur Stasiuc, comportamentul său în timpul procesului penal, poziția sa față de acțiunile sale infracționale, regretul și scuzele aduse părții vătămate, în privința acestuia pot fi aplicate prevederile art. 90 Cod penal;

- *avocatul Vadim Gligor în numele inculpatului Lilian Marian*, casarea sentinței cu pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care acțiunile inculpatului să fie reîncadrate în baza art. 187 Cod penal, cu stabilirea unei pedepse la limita minimă, cu aplicarea prevederilor art. 364¹ Cod de procedură penală și art. 90 Cod penal.

În motivare a invocat că, potrivit Recomandării Curții Supreme de Justiție nr. 51 „Cu privire la aplicarea semnului calificativ al art. 188 alin. (1) Cod penal – tâlhăria însoțită de violență periculoasă pentru viața sau sănătatea persoanei agresate”, acțiunile inculpaților urmau a fi încadrate în baza art. 187 Cod penal, deoarece leziunile corporale depistate la partea vătămată se califică ca leziuni corporale ușoare cu dereglarea sănătății de scurtă durată, iar asemenea leziuni nu

sunt considerate ca periculoase pentru viață sau sănătate.

Totodată, prima instanță incorect a indicat că inculpatul Lilian Marian parțial a recunoscut vina, deoarece acesta personal a depus cerere de examinare a cauzei în baza prevederilor art. 364¹ Cod de procedură penală, a recunoscut vinovăția pe deplin și s-a căit sincer în cele săvârșite;

- **partea vătămată Serghei Gîrbu**, casarea sentinței în latura civilă, cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să fie încasat prejudiciul moral în sumă de 30000 lei și prejudiciul material în sumă de 13223 lei, invocând că a fost lovit de inculpați care i-au sustras geanta în care se aflau acte și bani în sumă de 14369 lei, din care i-au fost restituiți doar 7047 lei.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 13 noiembrie 2013, a fost respins, ca nefondat apelul părții vătămate Serghei Gîrbu, admise apelurile avocaților Iurie Caraman și Vadim Gligor în numele inculpaților Artur Stasiuc și Lilian Marian, casată sentința contestată și pronunțată o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Artur Stasiuc și Lilian Marian, au fost recunoscuți vinovați și condamnați în baza art. 187 alin. (2) lit. b), e), f) Cod penal, cu aplicarea prevederilor art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, la 3 ani închisoare, fără amendă, fiecare.

În temeiul art. 90 Cod penal, executarea pedepsei stabilite a fost suspendată condiționat pentru perioada de probațiune de 3 ani pentru fiecare.

5. **Procurorul**, în temeiul art. 427 alin.(1) pct. 6), 12) Cod de procedură penală, a contestat cu recurs decizia, solicitând casarea acesteia cu menținerea sentinței primei instanțe.

În motivarea recursului, a invocat că, reîncadrarea acțiunilor inculpaților de la art. 188 alin. (2) lit. f) Cod penal, în baza art. 187 alin. (2) lit. b), e), f) Cod penal este ilegală, deoarece instanța nu a ținut cont de faptul că chestiunile despre prezența în acțiunile persoanei a componentei de jaf, tâlhărie sau șantaj în cazurile în care sustragerea este însoțită de aplicarea sau amenințarea aplicării violenței urmează a fi soluționată, ținând cont de caracterul amenințării, obiectele sau arma cu care amenință infractorul, locul și timpul săvârșirii infracțiunii.

La încadrarea juridică corectă a acțiunilor inculpaților un rol aparte îl are și momentul consumării infracțiunii de tâlhărie față de cea de jaf.

Tâlhăria se consideră consumată din momentul atacului asupra unei persoane în scopul sustragerii bunurilor, săvârșite cu aplicarea violenței periculoase pentru viața sau sănătatea persoanei agresate cu amenințarea aplicării unei asemenea violențe, care spre deosebire de jaf, se consideră consumată din momentul în care făptuitorul, intrând în posesia ilegală asupra bunurilor altei persoane, obține posibilitatea reală de a se folosi și de a dispune de acestea la dorința sa.

Totodată, instanța de apel a recalificat acțiunile inculpaților Artur Stasiuc și Lilian Marian în baza probelor examinate de către prima instanță, însă potrivit art. 414 alin. (6) Cod de procedură penală, instanța de apel nu este în drept să-și întemeieze concluziile pe probele cercetate de prima instanță, dacă ele nu au fost verificate în ședința de judecată a instanței de apel și nu au fost consemnate în procesul-verbal.

De asemenea, instanța de apel contrar prevederilor art. 394 alin. (2) pct. 3) Cod de procedură penală, nu a motivat în partea descriptivă a deciziei adoptate aplicarea condamnării cu suspendarea condiționată a executării pedepsei stabilită inculpaților.

6. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 27 mai 2014, a fost admis recursul, casată total decizia și dispusă rejudecarea cauzei în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

În motivarea soluției, instanța de recurs a indicat că, instanța de apel corect a reîncadrat acțiunile inculpaților din prevederile art. 188 alin. (2) lit. f) Cod penal în cele ale art. 187 alin. (2) lit. b), e), f) Cod penal, reieșind din conținutul Recomandării nr. 51 a Curții Supreme de Justiție „Cu privire la aplicarea semnului calificativ al art. 188 alin. (1) Cod penal - tâlhăria însoțită de violență periculoasă pentru viața sau sănătatea persoanei agresate”.

Referitor la capitolul individualizării pedepsei, instanța de recurs a reținut că, instanța de apel nu a respectat criteriile generale de individualizare a pedepsei, aceasta s-a expus succint, cu fraze de ordin general, fără a reține în deplină măsură prevederile art. 75 Cod penal, fără a motiva neaplicarea pedepsei complementare și aplicarea față inculpați a prevederilor art. 90 Cod penal.

La fel, instanța de recurs a reținut că, la judecarea apelurilor instanța de apel nu a respectat prevederile art. 414 alin. (2) Cod de procedură penală, întemeindu-și soluția pe declarațiile părții vătămate Serghei Gîrbu, martorilor Viorel Surdu, Roman Rodionov, Viorel Filip, Evghenii Chișlari; raportul de expertiză medico-legală nr. 531 D din 26 decembrie 2012, procesul-verbal de examinare a corpurilor delict, procesul-verbal de recunoaștere a persoanei după fotografie, fără a le cerceta în ședința instanței de apel.

7. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 30 martie 2016, au fost respinse ca nefondate apelurile avocatului Iurie Caraman în numele inculpatului Artur Stasiuc, avocatului Vadim Gligor în numele inculpatului Lilian Marian, admis apelul părții vătămate Serghei Gîrbu, casată parțial sentința, în latura civilă și pronunțată o nouă hotărâre, prin care a fost dispusă încasarea de la Lilian Marian și Artur Stasiuc în beneficiul părții vătămate, prejudiciul moral în sumă a câte 2000 lei, în rest sentința a fost menținută.

7.1. În motivarea soluției, instanța de apel a constatat că, prima instanță corect a stabilit starea de fapt și vinovăția inculpaților Artur Stasiuc și Lilian Marian în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 188 alin. (2) lit. b), f) Cod penal.

La capitolul individualizării pedepsei, instanța de apel a reținut că, prima instanță a acordat deplină eficiență prevederilor art. art. 61, 75 Cod penal și art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală.

Instanța de apel a respins solicitările apelanților referitor la reîncadrarea acțiunilor inculpaților în baza art. 187 alin. (2) Cod penal, deoarece, din prevederile art. 364¹ Cod de procedură penală, rezultă că, procedura simplificată este aplicabilă doar dacă din probele administrate în cursul urmăririi penale rezultă că faptele inculpatului sunt stabilite și sunt suficiente date cu privire la persoana acestuia pentru a permite stabilirea unei pedepse.

Din momentul pronunțării încheierii, inculpatul și apărătorul lui nu mai pot

renunța pe parcursul procesului penal asupra opțiunii sale de a fi judecată cauza potrivit procedurii simplificate. Dacă, eventual, inculpatul ori apărătorul lui, după adoptarea încheierii privind admiterea cererii de judecare în ordinea art. 364¹ Cod de procedură penală, în timpul audierii ori după aceasta, renunță la procedura simplificată, instanța, prin încheiere protocolară, urmează să dispună că renunțarea nu poate fi admisă.

Dacă în cadrul examinării conform procedurii simplificate după audierea inculpatului sau în timpul dezbaterilor au apărut circumstanțe care exclud aplicarea dispozițiilor art. 364¹ Cod de procedură penală, instanța de judecată, deliberând în conformitate cu prevederile art. 383 Cod de procedură penală, prin o nouă încheiere motivată, poate relua judecarea cauzei și va judeca cauza în procedura generală.

Această situație cuprinde și cazul când se constată că fapta inculpatului nu a fost încadrată corect.

În situația aplicării de către prima instanță a dispozițiilor art. 364¹ Cod de procedură penală, instanța de apel este obligată să verifice în principiu îndeplinirea cerințelor dispozițiilor art. 364¹ alin. (1) și (4) Cod de procedură penală și nu poate reține o altă situație de fapt și o altă încadrare juridică decât cea reținută în rechizitoriu și de către prima instanță.

La fel, instanța de apel a respins argumentele invocate de avocatul Iurie Caraman în numele inculpatului Artur Stasiuc, că inculpatul a recunoscut vina, iar prima instanță a indicat că în privința acestuia nu au fost stabilite circumstanțe atenuante, or, recunoașterea vinovăției care atrage incidența procedurii simplificate, nu poate valorifica ca o circumstanță atenuantă judiciară prevăzută de art. 76 alin. (1) lit. f) Cod penal, deoarece ar însemna că aceleiași situații de drept să i se acorde o dublă valență juridică.

Ce ține de solicitarea apelanților privind aplicarea în privința inculpaților a prevederilor art. 90 Cod penal, instanța de apel a indicat că, prima instanță întemeiat a motivat concluzia privind neaplicarea prevederilor art. 90 alin. (1) Cod penal, față de inculpați și corect a conchis că corectarea acestora fără a fi izolați de societate este imposibilă, ținând cont de caracterul și gradul de pericol social al infracțiunii săvârșite, care se atribuie la categoria infracțiunilor grave, de rolul fiecărui inculpat la săvârșirea infracțiunii, de circumstanțele cauzei, de faptul că inculpații nu au recuperat prejudiciul material, că ultimii se caracterizează satisfăcător.

7.2. Referitor la apelul declarat de partea vătămată Serghei Gîrbu, instanța de apel, ținând cont de prevederile art. art. 387 alin. (1), 397 pct. 1) Cod de procedură penală, art. art. 1398 alin. (1), 1423 Cod civil, precum și de situația materială a inculpaților, care nu sunt angajați în câmpul muncii, de gradul suferințelor fizice și psihice suportate de către partea vătămată, de gravitatea vătămarilor corporale suportate, dar și de posibilitatea reală de executare a hotărârii, a considerat echitabil și a dispus încasarea în beneficiul părții vătămate cu titlu de prejudiciu moral câte 2000 lei, de la fiecare inculpat.

Referitor la prejudiciul material, instanța de apel a considerat necesar a menține dispozițiile primei instanțe, care corect a indicat că partea vătămată nu a

înaintat acțiunea civilă în forma prevăzută de lege, totodată majoritatea actelor privind cheltuielile suportate fiind prezentate în copii.

8. Avocatul Vadim Gligor în numele inculpatului Lilian Marian, în temeiul pct. 6), 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, a contestat cu recurs hotărârile adoptate, solicitând casarea acestora cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care acțiunile inculpatului Lilian Marian să fie reîncadrate în baza art. 187 alin. (2) Cod penal, cu stabilirea pedepsei cu suspendarea condiționată a executării ei.

În motivarea recursului a invocat că, instanța de apel superficial și abuziv a motivat temeiurile care au dus la respingerea apelului apărării și admiterea apelului părții vătămate.

Apărarea reține că prin nemotivarea și nepronunțarea de către instanța de apel asupra argumentelor înaintate, inculpatului i s-a încălcat dreptul la acces la justiție, or, în cauza Fomin vs Moldova, cererea nr. 36755/06, Curtea a constatat că „rolul unei decizii motivate trebuie să demonstreze părții că ea a fost auzită”.

Mai mult, o decizie motivată oferă părților posibilitatea de a o contesta precum și posibilitatea ca decizia să fie revizuită de către o instanță de recurs.

La fel, în opinia apărării, instanța de apel a stabilit eronat fapta în procesul de judecată și a denaturat conținutul deciziei Curții Supreme de Justiție din 27 mai 2014, or, cauza a fost examinată în procedura art. 364¹ Cod de procedură penală și apelul a fost declarat în latura stabilirii pedepsei.

Odată ce conform art. 3 Cod de procedură penală, în desfășurarea procesului penal se aplică legea care este în vigoare în timpul urmăririi penale sau al judecării cauzei în instanța de judecată, iar la momentul judecării cauzei în ordine de apel Curtea Supremă de Justiție a emis Recomandarea nr. 51 „Cu privire la aplicarea semnului calificativ al art. 188 alin. (1) Cod penal - „tâlhăria însoțită de violența periculoasă pentru viață sau sănătatea persoanei agresate”, apelul a fost completat suplimentar cu soluționarea reîncadrării acțiunilor lui Lilian Marian în baza art. 187 Cod penal, fiindcă în speță existau temeiuri de fapt și de drept de a efectua o astfel de reîncadrare.

Potrivit deciziei Curții Supreme de Justiție din 27 mai 2014, „instanța de recurs a considerat că instanța de apel corect a reîncadrat acțiunile inculpaților din prevederile art. 188 alin. (2) lit. f) Cod penal în cele ale art. 187 alin. (2) lit. b), e), f) Cod penal, reieșind din conținutul Recomandării nr. 51 a Curții Supreme de Justiție”, iar temeiul de casare a deciziei instanței de apel din 13 noiembrie 2013 a fost nemotivarea aplicării prevederilor art. 90 Cod de procedură penală.

Sușține recurentul că, deși apărarea în ședința instanței de apel a invocat faptul că limitele rejudecării cauzei constituie pedeapsa aplicată și că indicațiile Curții Supreme de Justiție sunt obligatorii pentru instanța de rejudecare, instanța de apel în decizie nu a motivat de ce nu îndeplinește indicațiile Curții Supreme de Justiție stipulate în decizia din 27 mai 2014, de ce respinge temeiurile de drept invocate.

Indică recurentul că, la capitolul individualizării pedepsei, instanța de apel, nu a ținut cont de prevederile art. art. 75, 90 Cod penal, or, inculpatul a recunoscut vina, cauza a fost examinată în procedura prevăzută de art. 364¹ Cod de procedură

penală, limitele noi formate ale sancțiunii prevăzute de art. 187 sau art. 188 alin. (2) Cod penal, permiteau instanței de a aplica prevederile art. 90 Cod penal, inculpatul pentru prima dată fiind tras la răspundere penală, iar condițiile de viață sunt extrem de precare.

Mai mult, prin decizia Curții de Apel Bălți din 13 noiembrie 2013, inculpatului Lilian Marian i-a fost stabilită pedeapsa cu suspendarea condiționată a executării acesteia, astfel acesta s-a aflat la libertate pe parcursul 1 an 6 luni, perioadă în care inculpatul nu a admis încălcări sau abateri.

Apărarea a prezentat în ședință: hotărârea comisiei medicale în privința lui Maria Marian, mama inculpatului, care este grav bolnavă (f.d.232, vol.I), inculpatul fiind unicul întreținător, neavând frați, iar tatăl fiind decedat (f.d.233-234, vol.I).

8.1. Avocatul Iurie Caraman în numele inculpatului Artur Stasiuc, în temeiul pct. 6), 12) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, a contestat cu recurs hotărârile adoptate, solicitând casarea acestora, rejudecarea cauzei cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care acțiunile lui Artur Stasiuc să fie reîncadrate în baza art. 187 alin. (2) lit. b), e), f) Cod penal, cu stabilirea pedepsei minime prevăzută de sancțiunea articolului incriminat în redacția de până la modificările operate prin Legea nr. 119 din 23 mai 2013, cu aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal.

În motivare a invocat că, instanța de apel nu s-a pronunțat asupra celor reținute de instanța de recurs, fiind astfel încălcate prevederile art. 436 alin. (2) Cod de procedură penală, deoarece situația de fapt cu privire la circumstanțele infracțiunii săvârșite de Artur Stasiuc au rămas neschimbate.

Cu referire la hotărârea Curții Constituționale nr. 16 din 25 mai 2013 pentru controlul constituționalității art. XI pct. 16 al Legii nr. 29 din 06 martie 2012 pentru modificarea și completarea unor acte legislative, recurentul a indicat că, deși se referă la constituționalitatea procedurii de revizuire în procesul civil, Curtea a menționat, că modul în care este reglementat controlul judiciar efectuat de către instanțele de apel și de recurs creează condiții pentru repararea greșelilor comise de prima instanță, rămânând în autoritatea lucrului judecat doar hotărârile legale și întemeiate (pct.48). Iar în pct. 59 menționează, că din raționamentele Curții Europene, Curtea acceptă că o hotărâre judecătorească definitivă și irevocabilă se bucură de autoritatea lucrului judecat.

Având în vedere că decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 27 mai 2014, nu este desființată, concluzia acesteia referitor la reîncadrarea acțiunilor lui Artur Stasiuc de la art. 188 alin. (2) lit. f) Cod penal în cele ale art. 187 alin. (2) lit. b), e), f) Cod penal, are autoritatea lucrului judecat.

8.2. Inculpatul Lilian Marian, a contestat cu recurs decizia instanței de apel din 30 martie 2016, solicitând menținerea în vigoare a deciziei instanței de apel din 13 noiembrie 2013.

În motivare a invocat că, în perioada de probațiune stabilită de instanța de apel prin decizia din 13 noiembrie 2013, inculpatul nu a admis careva abateri, lucrează pentru a întreține mama care este de vârstă înaintată și bolnavă, iar alte rude nu are.

9. Asupra recursurilor a prezentat referință procurorul care s-a expus pentru

respingerea acestora, deoarece instanțele de fond corect au stabilit starea de fapt și vinovăția inculpaților Lilian Marian și Artur Stasiuc în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 188 alin. (2) lit. b), f) Cod penal.

Concluzia constatată se confirmă prin probele pertinente și concludente care au fost cercetate de instanțele de fond și care în ansamblul lor, din punct de vedere al coroborării, dovedesc cu certitudine vinovăția inculpaților în săvârșirea infracțiunii imputate, iar la stabilirea pedepsei instanța a ținut cont de prevederile art. art. 61, 75 Cod penal și art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală.

Instanța de apel a verificat legalitatea și temeinicia hotărârii primei instanțe care corespunde prevederilor art. 417 Cod de procedură penală.

10. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare în raport cu materialele dosarului și motivele invocate, Colegiul penal decide inadmisibilitatea acestora, din următoarele considerente.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Recursul este o cale de atac ordinară ce poate fi declarată doar pentru a repara erorile de drept, care sunt determinate limitativ.

Aceasta înseamnă că alte temeuri decât cele prevăzute expres în art. 427 Cod de procedură penală, nu pot exista.

Erorile de drept pot fi: erori de drept formal sau procesual și erori de drept material sau substanțial.

Cu referire la recursurile declarate de avocații Vadim Gligor și Iurie Caraman în numele inculpaților

Din conținutul recursurilor declarate rezultă că recurenții invocă ca temei de drept pct. 6), 10), 12) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, și anume că hotărârea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazurile când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale, precum și când faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

Însă, aceste temeuri pentru declararea recursului ordinar nu și-au găsit confirmare la examinarea recursurilor înaintate, nefiind stabilite presupusele erori de drept invocate de recurenți.

Cu referire la temeiurile pentru recurs prevăzute la pct. 6), 12) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală.

Instanța de recurs atestă că examinarea cauzei penale în privința lui Lilian Marian și Artur Stasiuc, a avut loc conform procedurii prevăzute de art. 364¹ Cod de procedură penală, întrucât inculpații până la începerea cercetării judecătorești, prin cerere scrisă și-au recunoscut vinovăția integral și au solicitat examinarea cauzei în procedura simplificată (f.d.174, 176 vol.I).

Potrivit practicii unitare relevante speței, la examinarea cauzei penale în

procedura simplificată, inculpatul trebuie să recunoască și încadrarea juridică a faptelor așa cum au fost reținute în rechizitoriu, or, în caz contrar instanța de judecată nu poate dispune examinarea cauzei conform prevederilor art. 364¹ Cod de procedură penală.

Astfel, orice obiecții ale inculpatului referitor la încadrarea juridică a faptelor imputate, urmau a fi înaintate până la pronunțarea de către prima instanță a încheierii cu privire la admiterea cererii de soluționare a cauzei în procedura simplificată.

Din momentul pronunțării încheierii prin care se dispune judecarea cauzei în procedura simplificată, inculpatul și apărătorul lui nu mai pot renunța pe parcursul procesului penal asupra opțiunii sale de a fi judecată cauza potrivit procedurii simplificate.

Așadar, împotriva sentinței adoptate de prima instanță în urma judecării cauzei în procedura simplificată părțile pot exercita calea de atac a apelului, de regulă sub aspectul individualizării pedepsei, inculpatul neavând posibilitatea de a renunța la opțiunea de a fi judecat potrivit procedurii simplificate.

În situația aplicării de către prima instanță a dispozițiilor art. 364¹ Cod de procedură penală, instanța de apel este obligată să verifice în principiu îndeplinirea cerințelor prevederilor art. 364¹ alin. (1), (4) Cod de procedură penală și nu poate reține o altă situație de fapt și o altă încadrare juridică decât cea reținută în rechizitoriu și de către prima instanță.

Reieșind din aspectele descrise, Colegiul penal evidențiază, că argumentele avocaților Vadim Gligor și Iurie Caraman, prin care susțin că fapta inculpaților Lilian Marian și Artur Stasiuc urma a fi recalificată potrivit art. 187 alin. (2) lit. b), e), f) Cod penal, nu au suport legal.

Aceasta deoarece, inculpații în prima instanță, până la începerea cercetării judecătorești, fiind asistați de către avocați au recunoscut pe deplin săvârșirea faptei imputate, declarând că nu este necesară administrarea de probe noi.

Totodată, din prevederile art. 364¹ alin. (4) Cod de procedură penală, rezultă că procedura simplificată este aplicabilă doar dacă din probele administrate în cursul urmăririi penale reiese că faptele inculpatului sunt stabilite și sunt suficiente date cu privire la persoana sa pentru a permite stabilirea unei pedepse.

Din conținutul acestei norme desprindem că aplicarea procedurii simplificate este posibilă numai atunci când din probele administrate în cursul urmăririi penale rezultă că fapta există, constituie infracțiune și a fost săvârșită de inculpat.

Suficiența probatoriului urmează să fie examinată de judecător sub aspectul concludenței, pertinentei și utilității probelor acumulate, deoarece regula potrivit căreia mijloacele de probă obținute în mod ilegal nu pot fi folosite în procesul penal în cadrul oricărei proceduri, fie că e generală sau specială.

Insuficiența probatoriului nu poate fi complinită sau acoperită prin declarația inculpatului de recunoaștere a faptelor.

Când această condiție nu este îndeplinită, instanța respinge cererea de judecare a cauzei în procedura simplificată.

În situația în care insuficiența probatoriului se constată abia cu prilejul deliberării, cauza urmează fi repusă pe rol și judecată în procedura generală.

După cum rezultă din speță însă, prima instanță cercetând probatoriul administrat nu a constatat insuficiența probelor ce ar demonstra vinovăția inculpatului și necesitatea reluării judecării cauzei în procedura generală.

La fel, instanța de recurs consideră lipsită de suport juridic afirmația avocaților precum că instanța de apel a ignorat prevederile art. 436 alin. (2) Cod de procedură penală, deoarece articolul menționat prevede că pentru instanța de rejudecare, indicațiile instanței de recurs sunt obligatorii în măsura în care situația de fapt rămâne cea care a existat la soluționarea recursului, însă la caz, situația de fapt nu a rămas aceeași.

Astfel, este inoportună invocarea de către apărători a dezacordului cu încadrarea juridică a faptei, după pronunțarea de către prima instanță a încheierii cu privire la admiterea cererii inculpaților privind examinarea cauzei în procedura simplificată.

Prin urmare, Colegiul penal constată că instanța de apel și-a motivat decizia în conformitate cu exigențele stipulate exhaustiv în art. art. 414 alin. (1), (5), 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, iar decizia cuprinde temeiturile de fapt și de drept care au dus, la caz, la respingerea apelului declarat de apărare cu menținerea sentinței primei instanțe.

Astfel, în fapt, decizia instanței de apel corespunde tuturor prevederilor legii de procedură penală, fiind legală și întemeiată, nefiind constatată prezența în speța examinată a unor erori de drept, iar criticele invocate de recurenți sub aspectul temeiului de casare prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6), 12) Cod de procedură penală, nu pot fi reținute.

Cu referire la temeiul pentru recurs prevăzut la pct. 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală.

Cu referire la dezacordul recurentului privind individualizarea pedepsei penale, Colegiul penal enunță, că prin criterii generale de individualizare a pedepsei se înțeleg cerințele (regulile) stabilite de lege, de care este obligată să se conducă instanța de judecată la aplicarea fiecărei pedepse, pentru fiecare persoană vinovată în parte.

Legea penală acordă instanței de judecată o posibilitate largă de aplicare în practică a principiului individualizării răspunderii penale și a pedepsei penale, ținând cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care agravează sau atenuează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Astfel, Colegiul penal reține că, persoanei declarate vinovate, trebuie să i se aplice o pedeapsă echitabilă, în limitele sancțiunii articolului în baza căruia persoana se declară vinovată.

Conform prevederilor art. 61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului, și respectiv la rândul său are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea ultimului, cât și a altor persoane.

Totodată, conform prevederilor art. 75 Cod penal, persoanei recunoscute

vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială a Codului penal în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a acestuia.

La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei, care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

În speță, instanța de apel, respingând apelul avocatului Vadim Gligor corect a reținut, că prima instanță la individualizarea pedepsei penale aplicate inculpatului Lilian Marian a ținut cont de caracterul și gradul de pericol social al infracțiunii săvârșite, care se atribuie la categoria infracțiunilor grave, de rolul acestuia la săvârșirea infracțiunii, de circumstanțele cauzei, de faptul că inculpatul nu a recuperat prejudiciul material, că se caracterizează satisfăcător.

Totodată, instanța de apel corect a reținut, că pedeapsa aplicată inculpatului de către prima instanță corespunde și limitelor de pedeapsă aplicate conform dispozițiilor art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală.

Cu referire la argumentul invocat de apărare, precum că în prezenta speță sunt aplicabile prevederile art. 90 Cod penal, Colegiul penal amintește că raționamentul de aplicare a prevederilor art. 90 Cod penal, are la origine persoana și comportamentul acesteia până la săvârșirea infracțiunii, atitudinea și modul de manifestare a infractorului în fazele de urmărire penală și de judecare a cauzei, față de infracțiune, cum vinovatul își apreciază fapta social periculoasă încă de la momentul descoperirii ei cum ar fi: conduita bună a infractorului; stăruința depusă pentru a înlătura rezultatul infracțiunii sau pentru a repara paguba pricinuită, comportarea sinceră în cursul procesului.

Suspendarea condiționată este o măsură de individualizare a executării pedepsei aplicată de către instanța de judecată prin hotărârea de condamnare de a se suspenda pe o anumită perioadă de timp executarea pedepsei aplicate, dacă sunt îndeplinite anumite condiții.

Deci, la caz, se reține că, instanța de apel corect a constatat că condițiile necesare pentru a fi invocată instituția suspendării condiționate a executării pedepsei nu sunt întrunite.

În concluzie, instanța de recurs consideră că soluția instanței de apel este una legală și întemeiată, iar simplul dezacord al avocatului Vadim Gligor cu pedeapsa aplicată, în lipsa unor argumente întemeiate, nu poate constitui temei de casare a deciziei recurate.

Cu referire la recursul ordinar declarat de inculpatul Lilian Marian.

Colegiul penal reține că, din textul recursului rezultă că recurentul solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 30 martie 2016 cu menținerea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 13 noiembrie 2013.

În acest sens instanța de recurs ține să menționeze că, prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 27 mai 2014, a fost casată total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 13 noiembrie 2013 și dispusă

rejudecarea cauzei în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Astfel, Colegiul penal menționează că, recursul declarat nu poate fi admis spre examinare, ori acest fapt ar duce la o contradicție a legislației procesuale penale și neuniformitatea căilor de atac.

Față de cele ce preced, instanța de recurs constată că argumentele enunțate denotă că instanța de apel nu a comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurenți, că hotărârea contestată conține motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, iar recursurile ordinare sunt vădit neîntemeiate.

11. În conformitate cu art. 432 alin. (1), (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de avocații Vadim Gligor în numele inculpatului Lilian Marian și Iurie Caraman în numele inculpatului Artur Stasiuc și de inculpatul Lilian Marian, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 30 martie 2016, în cauza penală în privința lui *Marian Lilian Xxxxxx* și *Stasiuc Artur Xxxxxxx*, ca fiind vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 02 martie 2017.

Președinte

Petru Moraru

Judecătorii

Nadejda Toma

Ion Guzun